

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτων ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκίαν τῆν γῆν τῶν Παρθενίωνων.

Χίλια κ' ἔτη γαῖα δὲ πέντε,
τὰ νομοῦμε κ' ἐν ἀκουσμένται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τὼ φράγκα εἶναι μ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὄρων μέρη—δ ἔ κα φράγκα καί ἴσ τὸ χ ἔρι.

Εἰς γνάθῳν ἔφερον παντὸς εὐμοσσοῦ τσελεπὴ
ὅτι πολὺ ὄρων ὄματα «Ρωμποῦ» ἀνελλεπὴ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὄποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλν.

Σεπτεμβρίου δεκάτη
κ' ἡ δακία φευάττει.

Ἐνιακόσα κ' ἔξν,
κάτι θά μᾶς φέξν.

**Καὶ ὁ Φασουλῆς κηρύττει
πὼς ἤγηε ἄλλο σπῆν.**

Κ' ὁ Ρω μ η ὄς μας μεν' ἐπίπλων και σκευῶν παντοειδῶν
σῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι ὄροσως μεγάλῃς πολιτάρχαος σταθμός,
σῆν οἰκίαν' Ἐμπειρίων, δεκαῖτεςσε' ἀριθμός.

Ὁ καθένας ἐκεῖ πέρα τοῦ λοιποῦ θά μᾶς γυρεθῆ,
κ' ὁ Ρω μ η ὄς δ μετωκῆσας ἀπὸ τῶρα συνοραεῖται
μὲ τὸ μαγαζιὸ τοῦ Τζμποῦ, ποῦναι μέσα και ταβέρνα
μὲ κροστᾶλλη ρετσίνα και βαροῦνη τὴν λαντέρνα,
και τὸν κωφονετῆς Ἄ ν θ ο υ, ποῦναι πρὸ πάντων' Ἀνδριόταϊς
καί τὸν τᾶβλι και σιαμπύλι, και πληρόνουν σὰν ἱππόταϊς.
Συνοραεῖται και μὲ τοῦζουε, ποῦναι πηγαίνεις πρὸς νεροῦ σου,
κ' ἴστωσαν αὐτὰ πρὸς γνάθῳν τοῦ κοινοῦ τοῦ φιλομοσσοῦ.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Καθόμενοι εἰς τὸ Φάλισο, βρεῖ Περικλὴ χαχόλο,
και μὲ τῶν φίλων Βρετανῶν ἱερέμβασα τὸν Στόλο,
και φοῦλι Μαρσατῆνα γάνας μᾶς σῆν βοήν τοῦ κόσμου
και τὸν μετροσοα μοναχὸς σὰν γάνας δίκος μου,
ὄποιαν ἕνας φοικαράς
Ἀδριανουπόλιτης,
θῆμα μεγάλῃς συμφορᾶς,
ποῦναι τὴν ἀνοῦς και φρεντεῖς,
μὲ μὴ φωνὴ μονότονῃ και μάτια δακρυμμένα
ἤλατε κοντὰ ὀ ἔμένα.

Δὲν θά προσφέρεται και οἰς, σ' αὐτὴ μου ψιθυρίζει
χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃ,
γιὰ τῆς φωτιᾶς τὰ θέματα, γιὰ τοὺς ὄμογενοῦς;
γιὰ τὴν Ἀδριανουπόλι δὲν φέλιγεται ναεῖς;

Ἐταί θά μᾶς ἀφήσετε κ' ἔμας τοὺς συμπολιταῖς,
παιχτοὺς και ροικονότας;
Μήτε κανένας παραλῆς,
μήτε κανένας κωρευλῆς,
μήτε κορόνα και λαὸς θά εἶξη μὴ μάτᾶ
σῆς θράνης τὴν προεβόσσο, ὀ ἔκεινη τῆ φωτιᾶ;

Γιὰ τοῦτους, ποῦναι τὴ σῆν τῶν Ἑλληνομοσῶν τὰ φέλιγε,
δὲν ὀ ἀκουσθῆ παρηγορα, δὲν θά βρεθῆ μὴ σῆν;
Πὼς μᾶς θωρεῖ Κυβέρνητος, λαὸς και Βασίλεια;
ὀ ἀφήσετε τῆς Ἐκκλησιαῖς κ' ἔκεινα τὰ Σχολεῖα
χωρὶς κανένα πόνον
νὰ μείνουν σῆν τῆ μόνον;

Δὲν ἔχειται και οἰς αὐτᾶ
γιὰ τοὺς δίκους μας θρηνοῦς;
κινεῖται πέρα τῆ φωτιᾶ
και τοὺς κηποῦς ἐκείνους.

Μὲς ἀπὸ σῆν βολαῖα τῶν οὐλαβωμένων βγαίνον
κ' εἶναι ψηλὰ στοὺς οὐρανοῦς κατάμαρκοι πηγαίνον.
Τὰς τόσας δολοφῆσας ἀφήτε τὰς σπονδαῖας,
και σῆν φρεντεῖς σῆν πυρκαγᾶ,
ποῦναι καινὰ τῶρα τοῦ ραγᾶ
κάθε μεγάλων σῆν βολων' Ἑλληνικῆς ἰδέας.

Ἴδοσ τεμένη κατά γῆς σελτά κ' ἑλληνοφόρα...
φωτὰ πατρίδος τέμνε, φωτὰ τὰ τρεῖς τόρα,
καὶ πόθοι μαρμαρόνιστοι πατρίδος ἐλευθέρως
καπνοὶ γίνῃσαν σήμερα καὶ πάνε' σὺδος ἀλθέρως.

Τὰ πάντ' ἀπέμειναν νεκρά,
κ' ἀπὸ λαῶν καὶ πρότους
ὡς στάθων δάκρυα πικρά
καὶ γὰρ τοὺς ἀλυτρώτους.

Κ' ὅσοι γελοῦν' στήν Κηφισιά,
κ' ἔρχοντ' ἐν χώρας ἐσθῆς
μὲ λιγερῇ κορμωστασίᾳ
καὶ παίζουσι τὸν ἰόν-τέννυς.

Ὅσοι γενναῖοι μὲ σκοποὺς
πλουτίζουσι φιλανθρώπων,
καὶ τὴν σφῆρὰ τῆς Ἀλεποῦ
τασκόνουν κατὰ τόπους.

Ὅσοι καλοῦνται Βασιλεῖς,
δλα τὰ ἐξάκρη τῆς Ἀβλής,
κ' οἱ τυχεροὶ τῆς μοίρας.

Καὶ τὰ καλύβια τὰ φτωχά,
κ' ἐκείνοι ποθουν μοναχὰ
τὸν ὄβολο τῆς χήρας.

Ἄς χύσουν σήμερα θροσασίς
μὲς' σὺδος πυρίνουσ μας καθμούς,
τὰ ξανακτισίωμ' ἐπιλησθῆς
καὶ νέουσ' Ἀθηνᾶς βομούς.

Τέτοια μὲ πόνο μοῦ' μιλῶ...

Π. — Καὶ σὺ τί τοῦτες, Φασουλῆ;
Φ. — Ἡ Ἔρμηκ, τοῦπα, γράφεται συχνάκις καὶ σὺν Ὁμηρῷ,
κ' ἕκαστα τὸν ἀνήγερο καὶ τὸν μισοκακόμοιρο.

Γὰρ κῆτα τοῦπα, φουκαρά,
τὸν Ἀγγλικὸν τὸν Στόλο...
κῆτα πὸς τρέχει' σὸν νερὰ
ταχὺ τορπιλλοβόλο.

Κῆταξε τορπιλικὰ,
κῆτα καταδρομικά,
κῆτα πλῆθος πυροβόλων,
κῆτα σκάφη τῆς γραμμῆς...
ἀν ποτὶ τοιοῦτον Στόλον
ἐσακράναμι κ' ἡμῆς,

ἴσως ἀπὸ τόσα σκάφη νὰ πουλούσαμε κανένα
γὰρ νὰ κτίσωμ' Ἐσκλησίαις καὶ Σχολαῖσι τερωμένα.

Ἄκου πὸς βροτιοῦν κανόνια... οὐ κοιφάουν μὲ τὸν κρότο...
ἀμ' τὸν Μπέρσοφοδ τὸν ἔξερε, Ναύαρχο τοῦ Στόλου πρώτο;
Εἶναι Ἀδρόδος κ' ἔχει' μπόρος του τὰ καλλίτερα φαγά...
εἰς τὸν Μπέρσοφοδ νὰ τρέξῃς τὰ τοῦ πῆξ' τὴν πυρμαχά,
κ' ἴσως νὰ τὸν συγκινήσουν οἱ μεγάλοι σου καθμολ
καὶ οὐδ' ὁδωσὴ συνδρομή.

Μ' ἡμᾶς τίποτα δὲν κάνεις,
μόνο παρακληθῆσαι χάνεις.
Μὴ τῆς πόρεται μὲς κτυπῆς,
μὴ μᾶς ῥέβῃς, μὴ μᾶς πνίγῃς...
'μπρός' σὸν Ναύαρχο νὰ πῆς,
'σὺδος Τζῶν-Μποῦλ νὰ καταφύγῃς,
κ' ἴσως πάρης μερικαῖς
στερλιντισαῖς Ἀγγλικαῖς,

καὶ εἰλθῆς σὸν πατριώτης καὶ νὰ δώσῃς καὶ σ' ἡμένα,
ποῦχοι γὰρ μετακομίσεις ἔξωδα διαβολομῆνετα.

Ἄπ' τὸ Στέμμα τὸ δικὸ μας τί προσμένεις, κακομοιρη;
πὸς' σὸν Παιωσὴ δὲν τρέχεις, σὺδος Πασσάδες, σὺν Βεῖ...
Τώρα πάλι μὰ χαρὰ τὰ χομοὶ μὲ τὸν Σουλτάνο
κ' ἔσταιτε καὶ τ' Ὁσμανῆ' σὺν ξανθῷ ρεπουμπλικάνο,
κ' ὁ Νικόλαος ὁ Πρίγκηπ κ' ἡ Πρίγκηπισσά σὺν Πόλι
ἔφαγαν ἀντί' ἐμ πλάφι' τοῦ Γιλδίξ τὸ περιβόλι.

Τὶ παράσημα, τί δῶρα, τί λαοὶ μὲ πειραχίλια,
κ' ἔγιναν γὰρ τούτους φρόσιαι, ποδοσκασὰν ἀπὸ τὴν ζήλια
Βούλγαροι καὶ παληο-Βλάχοι,
ποῦ μᾶς ἔχουν' σὸν στομάχι.

Τὸ φουσοῦν καὶ δὲν κρούνει, δὲν' μποροῦν νὰ τὸ χωνέψουν
πὸς οἱ Πρίγκηπες μᾶς πῆγαν' σὺν Σουλτάνο νὰ νονέψουν.
Τὸ φουσὶ καὶ δὲν κρούνει κἀνε κούτσουρο καὶ τάβλα
πὸς ἐπρόσφερε σ' ἐκείνουσ καὶ θαλαμηγὸ' δικὴ του
γὰρ νὰ πάνε' στὴ Ρωσσία δίχως νὰ πληροῦσουν ναῦλα.

Λοιπὸν τράβα' σὺν Σουλτάνο νὰ ζητήῃς, κουνενέ,
ποῦχει μὲς' σὸν χαϊνὰνέ
κῆτι λῆραις σπιβαγμέναις σὸν σαφάδεις τοῦ κουτιοῦ,
μὴν προσμένῃς ἀπ' τὴν φτώχεια τοῦ' δικοῦ μας Παλατιοῦ.

Τὶ γυρθεῖς, δυστυχῆ;
'βρῆκες καὶ τὴν ἐποχή.

Ἄπὸ' μᾶς ἐλλίδια τόρα νὰ μὴν ἔχετε καμμὰ
γιατὶ λένε πὸς ἐφέτος θ' ἀκριθῆσουν τὰ φωματά.

Πένητες ἀλευροπῶλαι βεβαῖονουν ἐν τιμῇ
πὸς κ' ὁ Πάπας, πατριώτης, κ' ὁ Παππούλας ἀν δὲν θέλῃ,
μόνον μὰ φοροεπιτίμα θὰ προσθέσουν' σὸ φωμαί,
τὸ λεγόμενον κ' ἄλλως ἐπισοῖσιον καρβέλι.

Τὶ γυρθεῖς, δυστυχῆ;
'βρῆκες καὶ τὴν ἐποχή,
ποῦ τὸ κρότος βγάδε τσέκμα
γὰρ τοῦ Μάνλιχερ τουφέρα,

κ' ἔχομεν Στρατῶν καὶ Στόλων διαρκῆς παρῶσιαις,
ποῦ τῆς βλῆπεις καὶ κραυγάζεις:
ὁ Ρωμαῖκο καθμένο, τείνει τοῦτα ποῦ τραβῆ;
κ' ἀπ' τὴ μύγια ἔδωκε βγάσεις.

Τέτοια τοῦπα, κ' αὐτὸς μοῦπε σὸν ἀγοῖκος καὶ θρασύς:
τοὺς σεσομὸς τῆς Καλαβρίας δὲν κτυπάζεαι καὶ οἰς;
πὸς καθέννας Ἰταλὸς καὶ ποιεὶ καὶ συγκινεῖται,
κ' ὁ κλεινὸς Ἐρμανουήλ κ' ὁ λαὸς κ' οἱ κυβερνήται
πὸς στεγάδουν τοὺς ἀσιτέγους, πὸς χορταῖνουν τοὺς πεινῶν-
τας...

Πόσα μολιγε σάν βίλας, όταν έρθαες κι δ Νόντας
 ηδ' τ'ά μπη' στην Ναναρχίδα, κι' Αγγλοι βγήκαν με γαλόγια,
 και τού' ρίξανε πανόλια.

Κ' έλα τότε, Περιμένο, στ'όν Αθριανουπολιτη,
 που τού' κήμηε τ'ό σπήτη.
 Τον γραφέις σ'όν τόν Νόντα, τ'ό δελφίνι, τ'ό ξαρτέρι;
 με τ'ά μάχη σ'όν γαρίδα
 κόντα τον' στην Ναναρχίδα,
 κι' Αγγλικά θαρρό π'ως έβρε.

'Αμ' τόν Μάριο τόν Δουπέτη, ένεε μας αγαπητέ,
 δέν τόν γνόριος ποτέ;
 Τον σταδμάχη του Φαλήρου δέν τόν έχεις άκουστέ;
 κόνταξέ τον ή μουκίτο ηδ' τόν Ναβαρχο βασιδ'.

Νά κι' ατέδ' στην Ναναρχίδα ηροσοτίλοτος πηγαίνε,
 με και πάλιν νείο κρότοι...
 φαίνεται, συμπατριώτη,
 π'ως δ Νόντας τόν Ναυτίκων ή τής Ναναρχίδος βγαίνε.

Πη' στ'όν Αγγλον τήν θυγά,
 έτχασε τήν πυροκαγιά,
 και τ'ους πόνους, μουσαφιρη,
 και τόν Στόλον παρατήρη.

Με τόν Φασουλή τόν βάρδο
 φέλλε τ'όν και σ'όν αλάγα
 τόν τραπό τόν Εδουάρδο

και τήν φίλην' Αλβίνα,
 που βεβαλος, ρακενόντη,
 δά μας δόση και τήν' Ερτήη.

Θά τήν δόση δίχως έλλο
 και γ' ατέ δέν άμφιδέλλο.
 Αλλά σ'όν σάν παρωκίης, ποδός τόσα ξαρινιά
 κι' έποισίτης με χολάι,
 φολάξέ το μουκιά,
 οί κανένα μήν τ'ό λέε.

Πη' στ'όν Αγγλον τήν θυγά,
 έτχασε τήν πυροκαγιά,
 κι' αν ή Βρετανία τόρα συμπαθή πρός τούς Βουλγάρους,
 τούς άξέτους, τούς βαρβάρους,
 πλην τού χρόνου προλιόντος τήν άπάνη δά γρασίη
 και πικρός μετανοούσ' στην' Ελλάδα δά γυρίση

Γιά κόντα ή θωρακιστά
 τ'ό κήμα τ'ό γλαυκόν φιλέι,
 και ροβί Μενρετάγια θονατά
 σ'οκίε μ' έμ' τόν Φασουλή.

Γι'ότι στίβ φαίνε δ' ή Κλημ ή έμ' τόν μετχιβάρη,
 βάλτε φωνά' σ'όν Γιάννινα τ'ό γίνουτε κηδόνι.
 Έρδ'ονος πάμε τ'ό ζητήε και κέτος τ'ό γελόνος
 οί κηκίτων' έδωρη...
 μέγα τ'ό κρότος άλλ'ός τής μακατίες θαλάσσης
 κι' δ Θουκυδίδης τ'ό ρόπος

Πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν μὴ στρέφῃς καὶ τοὺς Θράκας,
 Ἐλα καὶ στρέψοις το βαρβάρῃ
 σὲ τούτα τὰ κρηνηραῖα,
 νὰ μάθῃς πῶς θαυμάζεται κίθε Φουφου-Ἀδ-Βράκας.

Πάλιν Στόλοι τῶν Ἑγγλέων, κ' Ἰπποτῶν ζουρλομανθῦας
 τόσοι φιλᾶγγοι κρημοῖν,
 κ' ἀπὸ ξένος δυσωδίας
 οἱ γυαλοὶ ξαναβρωμοῖν.

Πάλιν χαίρειτ' τοὺς Ἀγγλους κ' ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκεῖνος,
 πάλιν παρὰ δὴν ἄλλος
 ξερωνίζω σὸν τρελλός :
 κούλιε τῆς κοπριαῖς των, θάλασσα τῆς Σαλαμίνοσ.

Τάχα γράφει τέτοιους Στόλους καὶ τὸ δόλιον ροιζικό μας;
 ποῦ νὰ δῆς καὶ τῆς ἀρμάδος τὸν Στόλο τὸν δικό μας.
 Καὶ τὰ τέσσαρα ποτάμια, τῶν Ρωμηῶν οἱ κολοσοί,
 πῆγαν νὰ πολιορκήσουν τῆς Λευκάδος τὸ κρησί,
 ποῦ συνέβησαν συμβάντια σοβαρὰ γὰρ τὰ κρησί,
 καὶ πιστεύω, πατριώτη, πῶς θὰ τῆμαθες καὶ σὺ.

Ὅμως πῆγες καὶ σ'τῆς Τήνου τὸ μεγάλο πανηγύρι
 καὶ σὲ δούλους κ' ἔλευθέρους ἐνθουσιασμοῦν νὰ σπειρῇ,
 κ' οἱ προσκυνητὰ χαρήσαν καὶ τουγκύριαν τὰ ποτήρια
 κ' ἔβαν δλοὶ πῶς ὁ Στόλος εἶναι γὰρ τὰ πανηγύρια.

Συζητοῦν καὶ γὰρ τὴν Ὑδρα καὶ πολλῶν ὀ ἀκούσης γνώμας
 καὶ ζῆτον νὰ τῆς ἀλλάξουν τὸ σκορὶ σὸν Ναυσταθμό μας,
 καὶ γανόνοιται τοσβελέα γὰρ τῆς Ὑδρας τὸ σκορὶ,
 κ' ἄλλοι λένε, πατριώτη, πῶς σὸν Ναυσταθμὸ χωρεῖ,
 κ' ἄλλοι πῶς δὲν τὸν θάμ πορσῆθ
 ἐκεῖ μέσα νὰ χωρῶσι.

Νὰ μὴν πῆς σ'τοὺς κυβερνήτας κ' ἔμφοσά των νὰ μὴν κλαῖ-
 βουνε πολλὰ ἔσθθῃσι σὲ διορισμοὺς καὶ παύσεις, [σησ,
 Μὴ καὶ σὸν λαὸν προσπέσης, μήτε κ' ὁ λαὸς δὲν δίνει,
 γυαὶ σὸσπα παραπάνω τὸ ψωμί πῶς ὀ ἀκριβήρη.
 Μὰ μὴν πῆς καὶ σὸ Παλάτι καὶ κανεῖς δὲν εἶν' ἐκεῖ..
 σὲ ταξείδη, καθὼς ἔξρω, λειποῦν δλοὶ πανοικεῖ.

Μὴ μὰς λὲς περὶ τῆς ἔξω τῆς πατρίδος τῆς σαχλῆς...
 ἄρῃς μὰς σὸν Θεὸ σου καὶ πολὺ μὰς ἐνοχλεῖς.
 Τέτωια τόπια θυμωμένος, πλὴν αὐτὸς ὁ κακομοῖρος
 ἔβλαψε λυπητέρῃ,
 κ' ἔλα τῶρα σοβαρὰ,
 Περιελίετο, νὰ μὲ δειρῆς.

Ὁ Φασουλίσκος μετὰ μανίας σὸν Ποπιλίον τῆς Ρουμανίας.

Ἀναχωρεῖς, ἀγαπητέ, καὶ πῆς εἰς τὰ κομμάτια,
 καὶ χύνεις ἐναντίον μας φαρμάκι κ' ἀπ' τὰ μάτια.
 Φθύνεις λοιπὸν κ' ἐκεῖ ποῦ πῆς τοὺς φίλους σου νὰ δῆς
 ὄδους μεγάλα φάσμελα πρὸς τὸν Διοσκόπον δῖς,
 ποῦ λὲν πῶς τὴν γυναῖκα του τὴν ἄρῃς σὸν κρησί
 καὶ σὸν Παρλίον τῆρως μὲ πατρικὴ κρησί.

Νὰ πῆς πολλοὺς χαίρεισμοὺς καὶ σὸν Γραδοστέινο,
 τῶν ἐλυτρώτων Πρόεδρο, τὸν ἠθικὸν Ρουμάνο,
 ποῦ ἄσθ φοραῖς πατριεῖτη καὶ ἄσθ φοραῖς ἐχώρισε
 καὶ σὺνυον ἐπεικὴ καθένος τὸν ἐγνωρίσε
 Πῆς του συγὰ σὸν κούτιλο τὸ χέρι νὰ μὴ βάλῃ,
 πῆς του κ' ἐμὲ τὸν Φασουλίσκον μετὰ βγάλλῃ.

Τὸν Ἰωννέσκου μὴν ξεχνῆς, τὸν Ὑπουργὸν τὸν κύριον,
 ποῦ μόνος ἀμολόγησεν ἐμπρὸς σὸν Δικαστήριον
 πῶς εἶναι κῶδος γνήσιος καὶ γέννημ' αἰτιμὰς
 ἐπὶ σκοπῇ διαπραγῆς κἀπορίας κληρονομίας.

Ὁδὴ μὴν καὶ τὸν Ἰάκωβον χαίρειτ' Λαχοβίρη,
 τὸν Ὑπουργὸν, τὸν Στρατηγὸν, τὸν γυρακὸν, τὸν Ἀρη,
 ποῦ τὸν Ρωμηῶν βαρεῖ ταυτηρὰ
 κ' εἶναι καὶ μάννα σὸν χαρτιὰ.
 Ἀρῃσε τὴν γυναῖκα του κ' αὐτὸς τὴν κακομοῖρα
 κ' ἀδοτηροτάτης ἠδικῆς ἐπῆρε ζωντοχῆρα.

Ἐίχε κ' ἐπιμον πατέρα
 κ' ἐξότιμον μητέρα,
 κ' ὀ τριανδρόξος τὸν πάππος, διαχθεις σὸν τὸν Ὀρέστη,
 λέν πῶς ἔφθασ' ἐκ τῆς Σμύρνης μάγειρας σὸν Βουκουρέστου.

Φτύες μου, παρακαλῶ σε, καὶ τὸν Ἀμαμαντὴ τὸν πάνυ,
 ποῦ πάτοκορρα μὰς λούζει, καὶ ποτε του μὴν ξεχάῃ
 πῶς μὰ νύκ' ἀπ' τὰ Βιτώλια τὸν ξεκούμπισαν σιληρὰ
 μὲ περγαμῆνας καὶ τίλους ἀποβλήθου μασκαρὰ.

Φίλους τὸν Τοιτιέσκο, τῶν Ρωμηῶν τὸν κανακῆρη,
 ποῦ κ' αὐτὸς σὸν Ἐθνοπόλου περὶδρόμιας χαρβῆρα,
 καὶ μὰς ἤλθε μὲ Ρωμοῖτους καὶ Ρωμοῖνας παχυνδῆρας,
 ὅστω τῶρα, Ποπιλίον, θῆχον γίνεαι γυναῖκαρας.

Ἄν καὶ νέος ὄμως κρηβῆι νέον φλογερὸν καρδιά...
 ποῦ τὸν χάνεις, ποῦ τὸν βρισκοῖς,
 σὸν φρονιάν, σ'τὴν ποδιὰ
 κἀθὲ τροφερῆς παιδικίας.
 ἔξρω πῶς μὲ κορασιὰ τῆψῃς κ' αὐτὸς ὁ γέρος,
 ἔξρω κ' ἄλλα τρέπαιά του, ποῦ δὲν γράφοντ' ἐλευθέρως.

Πῆγαινε νὰ πῆς σὲ τούτους τοὺς Πριάπους τοὺς ἐπιμόους,
 τοὺς ἠδικατοὺς ἀνδρας, τοὺς κλεινοὺς, τοὺς διασημοὺς,
 τὸ φαρμάκι των νὰ χύνουν σὸν μελάνι τῆς σουπῆς,
 καὶ νὰ πέφτουν σὸν χαλδῆρα
 ἢ βροσιαῖς των σ'τὴν γαλδῆρα,
 ποῦ τοὺς φῶνιες μὰ μέρα μὲ τὸ φῶς τῆς ἀνθρωπιάς.

Θέλιτε λοιπὸν θυμοὺς,
 λόγους ἐμπανθεις, ὄμοιους,
 καὶ βροσιαῖς χυθεις αἰῶς...
 νὰ βρισθῆι κ' ἀπ' ἐδῶ.

Ἄς δαιμονίκεται γὰρ μὰς μὰ φάρα δαιμονία
 λογάδων κερσφορών,
 κ' ἄς σιχῆι τὰς σημαῖας μὰς ἢ χρηματομανία
 ζουρτῶν πατριδεμορών,
 ποῦ περισοφίγει τὴν Βλαχία σὸν βῶας οὐσοφικτῆ...
 ὁ Ποπιλίον σὸν καλὸ... μὴν βοσάρῃ... σικτῆ.

Καὶ καρμῶσαις σοικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Τὸ τοῦ Δραγάση Ἀδνοῦ σὸν Πειραιὰ καλλῶρον
 μ' ἐκπαίδευον ἀληθινῆν τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων,
 ποῦ σίτικε ἐπὶ βάσεων στερρῶν στερεωμένων,
 συστήνεται καὶ παρ' ἡμῶν μετὰ πολλῶν ἐπαίων.